

mange, der tror det. Man kan maaske tro det, men naar man ser paa, hvordan vi almindeligvis styrer, er det sjældent, at vi kommer til at indskrænke Personalet i de Kontorer, vi har, der plejer gerne at komme flere og flere til. Medlemmer af Udvalget er jo bekendte med, at der allerede er oprettet Sektioner paa forskellige Steder i Landet — med hvilken Begrundels ved jeg ikke, det har vi ikke hørt noget om, og jeg ved for Resten heller ikke rigtig, med hvilken Berettigelse det er sket. Jeg kunde derfor godt ønske at høre den højtærede Ministers Mening derom. Jeg synes ikke, at det i alle Tilfælde kan være sket i Henhold til den nuværende Lov, thi naar man i 1903 sagde: Vi vil af med Sektionerne, saa synes jeg ikke, at det kan betyde, at man nogle Aar efter, naar man finder det belejligt, siger: Nu tager vi alligevel Sektionerne. Er det i Henhold til Loven, saa maa jeg sige, at saa ved jeg ikke, hvorfor dette Lovforslag ligger her paa vort Bord, dette Lovforslag, hvorom den ærede Ordfører sagde, at Sektionsinddelingen er det centrale deri. Naar vi allerede har Sektionsinddeling under den nuværende Ordning, er det næsten ikke værd for os at have saa megen Ulejlighed. Jeg kunde ønske at vide, om den Sektionsinddeling, som allerede er indført, har medført nogen Besparelse i Centralledelsen, om Personale til Sektionerne er taget derfra. Jeg saa for nogen Tid siden i Bladene, at Centralledelsen vilde have 15 nye Overassistenter, det er 50,000 Kr. om Aaret. Er det den Besparelse, man har opnaaet ved at faa Sektioner, saa synes jeg, det er en noget aparte Besparelse. Nu skal jeg villigt indrømme, at ved første Behandling i Fjor her i Salen sagde den højtærede Minister ikke, at den nye Ordning vilde medføre nogen Besparelse, han sagde endogsaa, at han neppe antog, det kunde gøres saa billigt som nu. Det er altsaa egentlig ikke Ministeren, som har holdt derpaa.

Vi mener altsaa for det første, at Forslaget vil forøge Udgifterne i høj Grad, men den anden Grund for os til ikke at være med til denne Sektionsinddeling, saaledes som den foreligger, er, at vi ikke mener, at den Simplificering af Sagerne,

som man saa tidt har talt om, vil opnaas, naar vi skal have disse mange Sektioner. Den ærede Ordfører nævnedé jo et Eksempel paa det Omsvøbsdepartement, der allerede nu er til Stede, men jeg tror, at det bliver Tilfældet i endnu højere Grad, naar vi faar disse, jeg tror, 28 nye Kontorer med Overassistenter, Assistenten og Skrivere. For Tiden har vi dog kun de 5 Kredskontorer til den lokale Ledelse. I de første Bemærkninger i Statsbaneudvalgets Betænkning staar der: „Decentraliseringen maa dog ikke drives saa vidt, at flere sideordnede Myndigheder i de lavere Instanser kommer til hver for sig at udføre Virksomheder, som bedre kan udføres af den enkelte Myndighed“. Jeg nævner dette, fordi den ærede Ordfører var inde paa Spørgsmaalet om Decentralisation. Det er et Udtryk, man har kørt saa forfærdeligt meget med, naar der har været Tale om Statsbanernes Ordning. Den Gang, vi fik den nuværende Ordning, blev der sagt, at man behøvede egentlig kun at skrive en eneste Ting, man skulde skrive: Decentralisation, og det fik man ved den Ordning, vi nu har. Nu kommer man imidlertid og siger, at nu maa vi have det hele lavet om, og det, at vi laver det om, betyder ogsaa Decentralisation. Ja, saa ved jeg ikke, hvordan vi skal stille os; gør vi det ene, er det galt, og gør vi det andet, er det ogsaa galt. Decentralisation ser det ud til, at vi faar i alle Tilfælde, og dog paastaar man stadigvæk, at vi ikke har Decentralisation. Ved Sagens Behandling her i Landstinget i 1903 sagde Ordføreren, Madsen-Mygdal: „Jeg glæder mig over den Ordning, vi nu har indført, Styrelsesformen bliver i høj Grad simplificeret, en Del af Afgørelserne bliver henlagt til Linieforvaltningen, ja, til Stationerne, vi faar indført Decentralisation“. Saalunde lød Ordene den Gang, og nu hører vi den ærede Ordfører paa staa, at det, vi nu faar indført ved de mange Sektioner, er ogsaa Decentralisation. Saa vi er vel rejst, vi faar det, hvorom man vi end bærer os ad. Jeg for mit Vedkommende, er nu bange for, at vi faar det maaske neppe i noget af Tilfældene, i alt Fald ikke i den Grad, som vi ønsker det. Under Forhandlingerne i 1903 var der et Udtryk, som stadig væk gik igen